

Sygn. akt *V Ca 765/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SO Beata Gutkowska (spr.)
Sędziowie:	SO Waldemar Beczek SO Maja Smoderek
Protokolant:	st. sekr. sąd. Urszula Widulińska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko M. N.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w W.

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt I C 453/10

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od K. W. na rzecz M. N. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w instancji odwoławczej.**

Sygn. akt *V Ca 765/13*

UZASADNIENIE

Powódka K. W. w dniu 5 listopada 2010 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. N. kwoty 41 097,50 zł wraz z kosztami postępowania oraz kosztami zastępstwa adwokackiego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy (...) w W. oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania sądowego.

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniach 14 listopada 2005 roku i 19 grudnia 2005 roku powódka zawarła umowy pożyczki ze Stowarzyszeniem (...), w imieniu którego działał pozwany jako Prezes Stowarzyszenia.

K. W. zawarła ze Stowarzyszeniem (...) także umowę współpracy na mocy, której jej strony miały prowadzić razem restaurację – klub.

Powódka udzieliła Stowarzyszeniu (...) pożyczki w wysokości 41.097,50 zł, która miała zostać przeznaczona na remont lokalu, w którym miała być prowadzona restauracja -klub. W celu dokonania remontu również stowarzyszenie poczyniło nakłady na remont lokalu, m.in. zakupiło sprzęt AGD, wyposażenie kuchni, wolontariusze (członkowie stowarzyszenia) wykonali część prac budowlanych, malarskich, montażu oświetlenia, budowy baru, montażu reklam, sprzątnięcia terenu. Pozwany pracował przy adaptacji lokalu, bez wynagrodzenia. Udostępniał prywatny samochód do przewozu materiałów budowlanych, przekazał prywatny zbiór zabytków z okresu drugiej wojny światowej.

Powyższe prace zostały zaplanowane i przedstawione w zestawieniu „Budowa i organizacja Klubu (...)” sporządzonego na dzień 31 marca 2006 roku, który został zaakceptowany przez powódkę.

W dniu 14 kwietnia 2006 roku pomiędzy stronami umowy pożyczki zostało podpisane porozumienie zaopatrzone tytułem „rozliczenie inwestycji”, gdzie m.in. K. W. potwierdziła, że przekazane przez nią sumy zostały przeznaczone na budowę i wyposażenie Klubu (...). Zostało sporządzone także szczegółowe zestawienie inwestycji, ze wskazaniem wnoszonych kwot i wartości rzeczowych przez obie strony umowy, a także wydatków.

W okresie od listopada 2005 roku do kwietnia 2006 roku restauracja klub (...) rozpoczęła swoją działalność, przedsięwzięcie nie przynosiło zysków z uwagi na niskie obroty i wysoki czynsz. Lokal został wynajęty na podstawie umowy najmu z dnia 10 listopada 2005 roku od T. (...). Czynsz najmu wynosił 5.851,12 zł i był uiszczany przez stowarzyszenie, stowarzyszenie opłacało też rachunek za telefon.

W dniu 18 marca 2007 roku pozwany został odwołany z funkcji Prezesa Stowarzyszenia (...), jednakże restauracja nadal funkcjonowała.

W dniu 1 sierpnia 2006 roku pozwany prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) podpisał ze Stowarzyszeniem (...) umowę agencyjną na prowadzenie barku w restauracji; pozwany posiadał zezwolenie na sprzedaż alkoholu, którego nie mogło uzyskać Stowarzyszenie we własnym imieniu. W 2006 roku działalność gospodarcza prowadzona przez pozwanego na podstawie umowy agencyjnej została zakończona stratą.

W dniu 30 sierpnia 2008 roku pozwany we własnym imieniu podpisał umowę najmu lokalu, która została wcześniej wypowiedziana przez stowarzyszenie.

Pozwany dokonał własnych nakładów na lokal, zakupił część własnego wyposażenia; wcześniejsze wyposażenie lokalu zakupione przez Stowarzyszenie w ramach umowy o współpracę z powódką zostało zabrane przez stowarzyszenie. W późniejszym okresie zostało zwrócone powódce.

Z dniem 31 grudnia 2010 r. pozwany rozwiązał umowę najmu z ówczesnym właścicielem nieruchomości i zaprzestał prowadzenia restauracji.

Pożyczki udzielone przez powódkę Stowarzyszeniu nie zostały jej zwrócone. Pomimo uzyskania korzystnych wyroków powódka nie wyegzekwowała swoich należności z uwagi na to, że Stowarzyszenie nie posiada majątku.

Restauracja nie przynosiła dochodów, były tam małe obroty, przychodziło mało klientów.

W swych rozważaniach Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny ustalony w trakcie postępowania nie pozwalał na stwierdzenie, iż zachodziły przesłanki odpowiedzialności deliktowej (z art. 415 k.c.) po stronie pozwanego M. N..

Sąd Rejonowy podniósł, iż pozwany podpisując umowę pożyczki i umowę o współpracy z powódką działał jako organ uprawniony do reprezentacji osoby prawnej - Stowarzyszenia (...), zaś zdarzeniem, z którego powódka wywodziła obowiązek odszkodowawczy było działanie pozwanego ze z góry powziętym zamiarem nie spłacenia pożyczek, wiedząc że stowarzyszenie nie będzie mogło ich spłacić, jak również, że jego majątek nie istnieje i egzekucja będzie bezskuteczna, jednocześnie prowadząc działalność gospodarczą na własny rachunek przejmując prowadzenie wspólnego przedsięwzięcia.

Zdaniem Sądu I instancji w sprawie nie zostało udowodnione działanie pozwanego ze z góry powziętym zamiarem niesplacania pożyczek; w pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że to nie pozwany miał spłacać pożyczkę, a pożyczkobiorca. Ponadto Sąd I instancji zauważył, że powódka wiedziała, że stowarzyszenie nie było w dobrej sytuacji finansowej, skoro na uruchomienie niedużej działalności gospodarczej potrzebowało zaciągnięcia pożyczek oraz znacznego wkładu pracy wolontariuszy. Powódka współpracowała wcześniej ze Stowarzyszeniem i była zorientowana w profilu jego działalności oraz braku majątku. Powódka znając sytuację finansową Stowarzyszenia zdecydowała się udzielić mu pożyczki i nie starała się przy tym o żadne dodatkowe zabezpieczenia np. w postaci poręczenia osób trzecich. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego brak było podstaw, aby skutki finansowe tych decyzji przerzucić na pozwanego, który nie był stroną zawieranych umów. Sąd I instancji nie stwierdził po stronie pozwanego żadnego umyślnego działania polegającego np. na wprowadzeniu powódki w błąd, co do rzeczywistego stanu majątkowego Stowarzyszenia, ani też tego, aby Stowarzyszenie od początku miało zamiar nie spłacać zobowiązań. Powódka udzielając pożyczek miała świadomość, że Stowarzyszenie nie ma środków na uruchomienie restauracji, nie mogła więc pozostawać w przekonaniu, że to samo Stowarzyszenie dosypuje jakimkolwiek majątkiem, który mógłby być ewentualnie zabezpieczeniem spłaty zobowiązań.

Brak było także, zdaniem Sądu I instancji, podstaw do stwierdzenia, że M. N. dokonał przywłaszczenia środków pochodzących z pożyczki; pożyczka była przeznaczona na remont lokalu oraz zakup wyposażenia i na taki też cel została spożytkowana; Sąd Rejonowy nie stwierdził, aby pozwany ze środków pochodzących z tej pożyczki uzyskał jakiegokolwiek korzyści osobiste. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego pozwany nie dopuścił się czynu, z którym ustawa wiązałaby obowiązek odszkodowawczy.

Zdaniem Sądu I instancji powódka nie udowodniła także innych przesłanek działalności odszkodowawczej, a mianowicie winy oraz związku przyczynowego pomiędzy zawinionym działaniem pozwanego a powstaniem szkody w określonej wysokości.

Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie sygn. akt XVI C 414/08 z powództwa K. W. przeciwko Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w W. zasądzono wyrokiem z dnia 3 grudnia 2008 r. od pozwanego na rzecz powódki kwotę 40.000 zł. Jednakże egzekucja wobec stowarzyszenia okazała się bezskuteczna. Do stowarzyszeń nie stosuje się w drodze analogii art. 299§1 k.s.h. Także przepisy regulujące działanie stowarzyszeń nie określają odpowiedzialności osobistej członków zarządu stowarzyszenia za jego zobowiązania.

W działaniach pozwanego, polegających na podjęciu własnej działalności gospodarczej po fakcie rozwiązania umowy najmu przez stowarzyszenie, a co za tym idzie po zakończeniu prowadzenia restauracji stowarzyszenia, Sąd Rejonowy nie stwierdził naruszenia obowiązujących przepisów, a więc pozwanemu nie można było zarzucić bezprawności działania. Wobec niewykazania, że pozwany dopuścił się czynu, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy oraz winy bezprzedmiotowej, zdaniem Sądu I instancji było badanie trzeciej przesłanki odpowiedzialności, czyli związku przyczynowego.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka udowodniła jedynie, że udzieliła Stowarzyszeniu pożyczki, która nie została zwrócona, nie udowodniła natomiast (do czego była zobowiązana na podstawie art. 6 k.c.) żadnej z przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej w stosunku do pozwanego M. N.. Sąd Rejonowy nie stwierdził, aby zaprzestanie przedsięwzięcia gospodarczego, a co za tym idzie niewypłacalność Stowarzyszenia były spowodowane zawinionymi działaniami pozwanego M. N.. Twierdzenie powódki, że pozwany działał z góry powziętym zamiarem nie spłacenia pożyczek oraz przejęcia działalności nie zostały poparte jakimkolwiek dowodem.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka powinna była zdawać sobie sprawę z faktu, iż podjęcie przedsięwzięcia gospodarczego nie zawsze musi się wiązać z osiągnięciem zysku; prowadzenie restauracji nosi ze sobą ryzyko generowania strat, co w konsekwencji może prowadzić do zakończenia działalności. W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie pozwany nie spowodował strat, jakie przynosiła przedmiotowa restauracja, a z całą pewnością nie można było mu przypisać działania z bezpośrednim zamiarem wyrządzenia szkody. Pozwany był zaangażowany w prowadzenie restauracji, jednakże z powodu trudnej sytuacji na rynku gastronomicznym, niedogodnej lokalizacji oraz niedogodności komunikacyjnych działalność została zakończona bez oczekiwanego zysku.

Orzeczenie o kosztach procesu wynika z treści art. 98§1 i 3 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła powódka zarzucając mu nierozpoznanie istoty sprawy poprzez pominięcie dwukrotnego uznania długu wobec powódki - dokonanego najpierw przez pozwanego reprezentującego Stowarzyszenie (...) (aneks z dnia 18 grudnia 2006 roku) a następnie przez samego pozwanego w postępowaniu przed Komornikiem dotyczącym egzekucji wyroku zasądzającego dług powódki od Stowarzyszenia w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego (...) o sygnaturze akt XVI C 414/08; naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że możliwa była wspólna inwestycja zarobkowa ze Stowarzyszeniem (...) w sytuacji, gdy stowarzyszenie to z mocy prawa działać mogło wyłącznie w celach niezarobkowych a pozwany jako jego prezes miał o tym pełną wiedzę; art. 65 § 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i nadanie własnego znaczenia umowom zawartym pomiędzy powódką a Stowarzyszeniem (...) - wbrew zapisom, które strony w umowach tych umieściły, w szczególności co do konieczności zwrotu pożyczki, którą to konieczność następnie strony potwierdziły w uznaniu długu przez Stowarzyszenie; art. 415 k.c. poprzez uznanie, że nie wystąpiły przesłanki odpowiedzialności deliktowej po stronie pozwanego, a w konsekwencji uznanie, że pozwany nie dopuścił się czynu, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy; naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewyciągnięcie wniosków płynących z innych ustalonych faktów, jak prowadzenie działalności najpierw przez stowarzyszenie, a potem przez samego pozwanego o tym samym charakterze i tej samej nazwie w tym samym miejscu, przejmowanie działalności przez pozwanego od stowarzyszenia konsekwentnymi rozłożonymi w czasie działaniami, podpisywanie wszystkich dokumentów w czynnościach dokonywanych przez powódkę ze stowarzyszeniem przez pozwanego, prowadzenie działalności przez 6 lat w tym samym miejscu, co wskazuje na jej zyskowość; art. 233 § w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronności w ocenie materiału dowodowego i pominięcie tego, że pozwany uznał swój dług wobec powódki, w sytuacji błędnej oceny znaczenia dowodu z uznania długu przez pozwanego i pominięcie wskazania przyczyn dla odmowy pominięcia tego dowodu; dowolność w ocenie materiału dowodowego poprzez uznanie, iż zeznania świadków były spójne i wszystkie zasługiwały na wiarę, pomimo tego, że występują w nich istotne rozbieżności co do okoliczności mających wpływ na przebieg rozumowania Sądu, w zakresie dochodowości klubu oraz roli, jaką miała odegrać w jego prowadzeniu powódka oraz pozwany; brak wszechstronności w ocenie materiału dowodowego poprzez brak rozważenia roli pozwanego w kontekście tego, że na wszystkich czynnościach dokonywanych przez stowarzyszenie z powódką widnieje wyłącznie jego podpis; brak wszechstronności w ocenie materiału dowodowego poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego przyjęcie, że możliwe jest prowadzenie jakiegokolwiek działalności nieprzynoszącej zysku aż przez 6 lat i jednocześnie przejmowanie tej działalności z pierwotnego podmiotu - Stowarzyszenia na pozwanego szeregiem kolejno podejmowanych czynności umową agencyjną i dwiema umowami najmu; art. 244 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie okoliczności wynikającej z dokumentu urzędowego - protokołu czynności komorniczych w postępowaniu, w którym to protokole pozwany uznał dług - a zatem dokument ten dowodzi ponad wszelką wątpliwość takiej właśnie okoliczności, która została w nim urzędowo stwierdzona, a której Sąd Rejonowy całkowicie nie wziął pod uwagę; sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez: przyjęcie, że pozwany przestał prowadzić Klub w roku 2011, ponieważ Klub ten nie przynosił zysków - choć uczynił to po 6 latach działalności klubu i wcześniejszym zorganizowaniu dla tego klubu zezwolenia na sprzedaż alkoholu na swoje nazwisko a nadto, że data zamknięcia zbiega się z datą pojawienia się komornika w siedzibie klubu i datą wystąpienia przez powódkę z niniejszym powództwem; uznanie, że pozwany nie uzyskał żadnych korzyści ze środków pochodzących z udzielonej przez powódkę Stowarzyszeniu pożyczki - pomimo, że pozwany prowadził klub wyposażony w mienie stowarzyszenia aż 6 lat - przy czym klub działał jako miejsce, gdzie pito piwo

(zeznania świadka F. i K.), a koncesja na alkohol została udzielona wyłącznie na rzecz pozwanego, który alkohol sprzedawał we własnym imieniu i na własny rachunek w lokalu Stowarzyszenia, następnie przez siebie przejętym; uznanie, że restauracja prowadzona przez stowarzyszenie przynosiła jedynie straty w sytuacji, gdy odmiennie sytuację restauracji przedstawiał świadek A. W. oraz sama powódka, podając przykłady działalności przynoszącej zysk; przyjęcie, że powódka znała sytuację stowarzyszenia i dlatego nie powinna była pożyczać mu pieniędzy pomimo tego, że jest oczywistym, że powódka nie pełniła w stowarzyszeniu żadnej funkcji, a jak zeznała -miała wiedzę o tym, że stowarzyszenie prowadziło szereg działalności i jako nauczycielowi wypłacało jej wynagrodzenie, a zatem jego sytuacja była dobra.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił w analizowanej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Z poczynionych ustaleń wyciągnięte zostały prawidłowe wnioski prawne i poprawnie sąd pierwszej instancji zinterpretował treść oraz znaczenie zastosowanych przepisów. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymogom określonym w art. 328 k.p.c., co pozwoliło Sądowi Okręgowemu na merytoryczną kontrolę orzeczenia. Stąd, w niniejszej sprawie sąd drugiej instancji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Rejonowego jako swoje własne. W tej sytuacji rozważeniu podlegały jedynie zarzuty zawarte w apelacji strony powodowej.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak SN w orzeczeniu z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 niepubl.).

Odnosząc powyższe rozważania trzeba zauważyć, iż zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. nie znajduje podstaw w niniejszej sprawie. Powódka wskazuje na brak wszechstronności w ocenie materiału dowodowego poprzez brak rozważenia roli pozwanego w kontekście tego, że na wszystkich czynnościach dokonywanych przez stowarzyszenie z powódką widnieje wyłącznie jego podpis, jak również poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego przyjęcie, że możliwe jest prowadzenie jakiegokolwiek działalności nieprzynoszącej zysku aż przez 6 lat i jednocześnie przejmowanie tej działalności z pierwotnego podmiotu - Stowarzyszenia na pozwanego szeregiem kolejno podejmowanych czynności umową agencyjną i dwiema umowami najmu. Zarzutów tych nie można podzielić. Skoro pozwany był Prezesem Stowarzyszenia (...), nie może budzić wątpliwości, że jeżeli powódka dokonywała jakichś czynności ze Stowarzyszeniem, to pozwany występował w jego imieniu. Fakt jednak reprezentacji stowarzyszenia nie rodzi osobistej odpowiedzialności pozwanego. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, przepisy ustawy o stowarzyszeniach nie zawierają przepisu analogicznego do art. 299 k.s.h., będącego podstawą subsydiarnej odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Okoliczność, czy działalność gospodarcza prowadzona przez Stowarzyszenie była dochodowa czy też nie, nie jest okolicznością istotną dla rozpoznawanej sprawy. Jak zostało podniesione powyżej, stroną umów o pożyczki, jak również o współpracę było Stowarzyszenie a nie pozwany. Nawet jeżeli pozwany korzystał ze sprzętu czy lokalu wyremontowanego za pieniądze pochodzące z pożyczki udzielonej przez powódkę, to i tak podmiotem, który mógłby ewentualnie dochodzić od pozwanego jakichkolwiek roszczeń z tego tytułu jest Stowarzyszenie, nie powódka.

Powódka jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 415 k.c. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela rozważania Sadu Rejonowego w całości, bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Nawet jeżeli byłyby zasadny zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że możliwa była wspólna inwestycja zarobkowa ze Stowarzyszeniem (...) w sytuacji, gdy stowarzyszenie to z mocy prawa działać mogło wyłącznie w celach niezarobkowych, to mogłoby to skutkować co najwyżej uznaniem za nieważne umów zawartych pomiędzy powódką a Stowarzyszeniem, co nie powodowałoby odpowiedzialności pozwanego. Jednak w ocenie Sądu Okręgowego fakt, że cele działalności stowarzyszeń mają charakter niezarobkowy - zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach - nie oznacza, że stowarzyszenia nie mogą prowadzić działalności gospodarczej i to przynoszącej zyski. Ograniczenie wynikające z ustawy Prawo o stowarzyszeniach sprowadza się jedynie do tego, że możliwość prowadzenia działalności gospodarczej jest uwarunkowana tym, że dochód z jej prowadzenia przeznaczony będzie na cele statutowe stowarzyszenia, a nie będzie podlegał podziałowi między członków stowarzyszenia. Prowadzenie działalności gospodarczej przez stowarzyszenie odbywa się według ogólnych zasad określonych w odrębnych przepisach - w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej i ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym. Okoliczność, że dochody stowarzyszenia uzyskiwane z prowadzenia działalności gospodarczej są przeznaczane na takie czy inne cele, nie zmienia charakteru tej działalności.

W związku z tym również zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach jest niezasadny.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i nadanie własnego znaczenia umowom zawartym pomiędzy powódką a Stowarzyszeniem (...) - wbrew zapisom, które strony w umowach tych umieściły, w szczególności co do konieczności zwrotu pożyczki, którą to konieczność następnie strony potwierdziły w uznaniu długu przez Stowarzyszenie. Sąd Rejonowy w żadnym miejscu swojego uzasadnienia nie twierdził, że Stowarzyszenie (...) nie było zobowiązane do zwrotu powódce pożyczek. Kwestia odpowiedzialności Stowarzyszenia z tytułu zawartych przez powódkę umów została przesądzona w wyroku Sądu Rejonowego (...) w W. z dnia 3 grudnia 2008 r. i w związku z tym nie mogła być przedmiotem badania w tym procesie. W związku z tym nie może mieć również znaczenia podnoszona w apelacji kwestia uznania długu przez pozwanego w imieniu Stowarzyszenia.

Powódka zaś nie wykazała, że pozwany w imieniu własnym uznał dług, którego powódka dochodzi w tym postępowaniu. W szczególności nie dowodzi tego protokół sporządzony przez Komornika przy Sądzie Rejonowym (...) z dnia 18 listopada 2009 r. Z tego protokołu wynika, jedynie, że w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku powódki przeciwko Stowarzyszeniu (...), M. N. zadeklarował co miesięczne wpłaty po 2000 zł, począwszy od listopada 2009 r. Nie wynika z tego, że przejął dług Stowarzyszenia, zasądzony wyrokiem z dnia 3 grudnia 2008 r. Nawet jeżeli pozwany złożył powyższe oświadczenie w obecności komornika, to nie zrodziłoby ono skutków w postaci zmiany osoby dłużnika (ze Stowarzyszenia na pozwanego), albowiem zgodnie z art. 519 k.c. do przejęcia długu może albo przez umowę między wierzycielem a osobą trzecią za zgodą dłużnika, albo przez umowę między dłużnikiem a osobą trzecią za zgodą wierzyciela. Co w tej sprawie nie miało miejsca.

Okoliczności złożenia powyższego oświadczenia wskazują, że nie było to również uznanie przez pozwanego długu dochodzonego w niniejszym postępowaniu. Zostało ono bowiem złożone w trakcie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko Stowarzyszeniu. Wówczas jeszcze powódka nie zwracała się bezpośrednio do pozwanego o zwrot pożyczki. Z wezwaniem do zapłaty wystąpiła do pozwanego pismem z dnia 17 sierpnia 2010 r. W aktach sprawy brak jest dowodów na to, że przed tą datą pozwany miał podstawy do tego aby sądzić, że jest z jakiegokolwiek tytułu osobiście zobowiązany wobec powódki. Co sprawia, że oświadczenie złożone prawie rok wcześniej nie mogło odnosić się do roszczenia dochodzonego w tym procesie. W związku z tym jest niezasadny również zarzut naruszenia art. 244 § 1 k.p.c. .

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy postanowił w oparciu art. 98 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.